

[Alice Faber]

hvordan det står til med deres egen sygdom. Det er en af de ting, som er med til at gøre behandlingen af sindslidende til noget mystisk.

Med hensyn til nr. B 55 vil jeg gerne sige, at den behandling eller pasning, vi giver de hjælpeløse mennesker på vores institutioner, aldrig nogen sinde må ligne noget, der bare nærmer sig fysisk eller psykisk vold. Mange gamle er indlagt på psykiatriske plejehjem, og den behandling, vi giver dem, burde nok ses efter i sømmene. Det gælder også de sindslidende, de psykisk handicappede og de åndssvage.

Inden for åndssvageforsorgen er der også god brug for mere kontrol. Sagen om psykiatrisk afdeling i Middelfart viser, at det kan være endda meget svært for ansvarlige politikere at få oplysninger frem om, hvad der sker på afdelinger med hjælpeløse og somme tider urolige patienter i tilspidsede situationer. Det er alvorligt, og det ser ud, som om en meget stor gruppe mennesker har ansvaret her, sådan at de kritisable forhold er blevet dysset ned.

Det er ikke til at forstå, at nogle afdelinger har langt flere fikseringer end andre, uden at man undersøger, om der er specielle forhold, f.eks. personalemæssigt eller i de fysiske rammer, som bør ændres. De oplysninger om forholdene på hospitalsafdelinger og plejehjem, der er kommet frem, viser også, at der er behov for yderligere kontrol – selv om det ikke hører med til dette forslag om sindslidende – og at det er så svært at få dem frem, må vi betegne som en stiltiende accept af volden fra personalets side.

Vi mener ligesom VS, at det haster med at få forbedret de sindslidendes vilkår, og vi kan ikke vente på sindssygelovudvalgets stilling til fikseringer. De psykiatriske afdelinger er amternes ansvar, men folketinget må så hurtigt som muligt skabe nogle rammer med krav om indberetning af alle indgreb, som sker imod patienternes ønske, og vi må kræve, at der altid er et menneske ved siden af en patient – eller et menneske, hvad denne jo også er – der bliver bæltefikseret.

Det vil altså sige, at vi er meget positive over for VS' forslag.

Lenger (VS):

Jeg vil gerne sige tak for den relativt positive indstilling, der er til i hvert fald substansen i de problemer, vi har rejst i forslagene, selv om der er en lang række forbehold vedrørende den måde, der nu skal gennemføres forbedringer på.

Først vil jeg gerne sige om forslag nr. B 50, at konklusionen fra udvalget vedrørende sindslidendes retsstilling er ganske utvetydig. Inden jeg omtaler den nærmere, vil jeg godt lige indskyde den bemærkning, at udvalget i delbetænkningen siger, hvad VS og andre var inde på her i salen i maj måned, nemlig at man i udvalget har fundet det mindre hensigtsmæssigt, som man udtrykker det, at starte sit arbejde med at se på netop spørgsmålet om registrering.

Hvad angår selve konklusionen, bygger den på en lang række overvejelser om hensynet til den sindslidende selv, men nok så meget på en bedømmelse af de argumenter, som er fremsat for at bevare registreringen. Det drejer sig om hensynet til den pågældende, hensynet til de foranstaltninger, man kunne finde på at anvende over for den pågældende, men nok så meget om hensynet til politiet og den politiforretning, hvor man eventuelt kunne møde en person, som tidligere havde været indlagt. En række af de overvejelser, udvalget har været inde på, vil jeg meget gerne fremhæve.

Der findes ikke noget som helst belæg for, at sindslidende eller tidligere sindslidende skulle være mere farlige for deres omgivelser end andre mennesker. Og i det omfang der blandt sindslidende er en større selvmordsrisiko, kan man alligevel ikke bruge registeret til at fastslå dette, for det omfatter ikke alle sindslidende, men kun dem, der har været indlagt og endda indlagt efter en bestemt procedure.

Den tredjedel af selvmordene, der begås af sindslidende, er i forhold til antallet af registrerede personer ganske beskedent. Oplysningerne er ubrugelige og forældede, hvilket allerede kan udledes af, at vi ved, at der findes 16.000 tvangsendlæggelser i registeret, men der kan højst være kommet 1.000 eller 1.200 nye tvangsendlæggelser til i registeret hvert af de senere år. En forholdsvis stor del, 30 pct., af de i registeret som sindslidende optagne er slet ikke sindslidende.

Politiet kan ved de fleste politiforretninger alligevel ikke checke noget som helst i regi-